

VALUES EDUCATION

“Konfliktus megoldás: a hazugságok”

Ref. 20832

KONFLIKTUS MEGOLDÁS: A HAZUGSÁGOK

Ref. 20832

TARTALOM

- **30 db 13,5 cm × 16,5 cm méretű KÁRTYA** (színes rajzokkal), melyek 7 történet jeleneteit ábrázolják, + 2 db kérdíjeles kártya (történetenként 4 kártya, melyből az utolsó két kártya kétoldalas).
- **1 db MP3 AUDIO ONLINE 7 egyszerű történettel, egyenként két lehetséges befejezéssel (összesen 14 történet).** A AUDIO MP3 tartalmazza a történetek szövegét és a történetet illusztráló, kiszínezhető fekete-fehér rajzokat.
- **1 útmutató** a AUDIO MP3 használatához
- **5 db fából készült tartósín**

A JÁTÉK MENETE ÉS FELHASZNÁLÁSI JAVASLATOK

A játék **7 egyszerű történetének mindegyike két-két megoldást kínál különböző konfliktushelyzetek megoldására.** Ezekből megismerheti, hogy milyen következménnyel jár egy jó, illetve rossz döntés meghozatala. Az egyes történetek cselekményét 4 db színes kártya meséli el, ebből az utolsó két kártya mindkét oldala más-más lehetséges befejezést ábrázol.

1. Ismerkedés a játékkal:

Javasoljuk, hogy a tanulók bevonása előtt a pedagógus olvassa el vagy hallgassa meg a történeteket, és ismerkedjen meg a képes kártyákkal.

2. A kártyák/rajzok csoportosítása a kártya szegélyének színe szerint.

3. A AUDIO MP3-n szereplő egyik történet kiválasztása, majd a megfelelő szegélyő kártyák csoportosítása (a mellékelt AUDIO MP3 használati utasítás szerint).

4. A történet meghallgatása és a kártyák sorrendbe állítása. Figyeljük meg, hogy a két utolsó kártyalap milyen lehetséges befejezéseket ábrázol.

5. A helyes sorrend ellenőrzése a kártyák hátoldalán szereplő számok segítségével; nézzük meg, hogy a két utolsó kártyalap a mellékelt AUDIO MP3 használati utasításában szereplő történetnek megfelelő **befejezési** lehetőséget ábrázolja-e.

A csoportos foglalkozáshoz, illetve a jobb láthatóság érdekében ajánlott a kártyákat a fából készült sínekbe helyezni.

AJÁNLOTT ÉLETKOR

3 éves kortól.

A JÁTÉK PSZICHOPEDAGÓGIAI CÉLJAI:

- A játék nyomán rögzül, hogy (jó vagy rossz) döntéseink nemcsak következményekkel járnak, hanem az ezzel járó felelősséget is viselnünk kell.
- Fejleszti a hallgatás közbeni koncentráció képességét.
- Elisegíti az idével kapcsolatos fogalmak (előtte, utána, később...) elsajátítását.
- Az egyes jelenetek helyes sorrendjének megállapításával fejleszti a logikai időrendiség kialakításának képességét.
- Fejleszti a beszéd- és nyelvkészséget azáltal, hogy beszédre ösztönzi a gyermeket, aki így saját magától kezdheti el felfedezni a nyelv struktúráját.
- Gazdagítja az alapveti szókincset.
- Megkönnyíti az idegen nyelvek tanulását.

A JÁTÉK TOVÁBBI MENETE:

- A kártyákat a fa tartósínekbe helyezve **állítsuk fel a helyes sorrendet** úgy, hogy a két utolsó kártyalapnak a „☹” jellel ellátott oldala nézzen felénk, majd ezeket fedjük le a kérdíjeles kártyákkal. Figyelmesen **hallgassuk végig** a történetet, majd **tegyük fel** a következő kérdést a tanulóknak: *„Mit mond, vagy mit tesz a történet fiszereplije?”* Következő lépésben emeljük le a harmadik kártyalapot takaró kérdíjeles kártyát, és a következő kérdést tegyük fel:
„Szerintetek mi lesz ennek a következménye?”, majd ezt követően vegyük le a negyedik kártyalapot takaró kérdíjeles kártyát is. Ezek után fordítsuk meg a harmadik és a negyedik kártyát, a harmadikat ismét takarjuk le a kérdíjeles kártyával, és a negyedik kártya ismeretében tegyük fel a következő kérdést: *„Szerintetek mi történt, mielőtt a történet így végződött?”*. Végül játsszuk le a történetet a „☺” kimenetelő változatban is, és a kérdíjeles kártya leemelésével fedjük fel a harmadik kártyalapot.
- Miután az asztalra helyezett kártyák segítségével a tanuló megismerkedett a történet cselekményével, a kártyákat a szöveg meghallgatása nélkül állítsa sorrendbe.
- Az asztalon sorba állított kártyák alapján a tanuló saját szavaival mesélje el a történetet, és érveljen a választott kimenetel mellett.

1. A betört ablak

Hamarosan megszólal a nagyszünet kezdetét jelző csengő. A mai nagyszünet azonban más lesz, mint a többi: Lackóék osztálya focimeccsre hívta ki a párhuzamos osztályt.

Végre kicsengettek! A gyerekek zsibongva tódultak le az udvarra, ahol percekben belül kezdetét vette a focimeccs. Noha mindkét csapat teljes erőbedobással játszott, már jó néhány perc eltelt, és gól még mindig nem született. Ekkor azonban a labda hirtelen visszapattant a falról, majd Lackótól és az ellenfél egyik játékosától, Bercitől nem messze megállt. A két fiú nyomban szaladni kezdett a labda felé. Szinte egyszerre értek oda, azonban Lackó egy hajszálnyival gyorsabb volt. Teljes erőből akkorát rúgott a labdába, hogy az meredek ívet leírva csak szállt, szállt a magasban. Mindenki ámulva nézte – az iskola történetében egyikük sem emlékezett ilyen bravúros rúgásra. A labda szélesebben átrepült a kapu és a két hinta felett, majd tovább, a szökőkút felé... mintha a Holdig meg sem akarna állni!

A gyerekek meglepetése azonban hamarosan rémületté változott, amikor látták, hogy a labda egyenesen az iskola egyik ablaka felé tart... majd...csrrrrcsrrrcsrrr – az ablak hatalmas csörömpöléssel millió szilánkra tört – csak úgy zengett bele az egész iskola. Egy szempillantás múlva az egyik tanító bácsi jelent meg a kapuban, hóna alatt a labdával. Vészjósló arccal a meccs résztvevőihez lépett, akik körben álltak. A tanító bácsi mérgesen a betört ablakra mutatott és szigorú hangon csak ennyit kérdezett:

– Ki volt az?

☹ Lackó nagyon ideges lett. Beletelt pár percbe, mire annyira összeszedte a bátorságát, hogy meg mert szólalni:

– Berci volt! Ő törte be az ablakot!

– Nem is igaz! – kiáltotta Berci mérgesen, – Te tetted!

A két fiú egymásnak esett. Mivel az igazságot nem lehetett kideríteni, a tanító bácsi büntetésből nem engedte tovább játszani a két fiút az udvaron. Így Lackó és Berci a nagyszünet hátralevő részében az osztályterem ablakából nézte, ahogy a többiek folytatják a meccset.

Lackó ekkor már tudta, hogy a hazugság nem volt jó ötlet. Amellett, hogy a tanító bácsi mindkettejüket megbüntette, legjobb barátja, Berci is ártatlanul bűnhődött. Berci most szóba sem áll vele, és biztosan időbe telik, mire sikerül kiengesztelnie. A focimeccs nem végződött jól Lackó számára – a hazugság miatt érzett lelkiismeret-furdalás elrontotta kezdeti jókedvét.

☺ Lackó rettentően szégyellte magát, és félt bevallani az igazat. Attól tartott, hogy a tanító bácsi nagyon megszidja. Mikor azonban eszébe jutott a szülei által gyakran idézett mondás – a legjobb út az egyenes út– összeszedte a bátorságát, és így szólt:

– Én voltam, tanító bácsi! Az igazság az, hogy egy kicsit nagyobbat rúgtam a labdába, mint szerettem volna. Nem gondoltam, hogy ekkora bajt fogok okozni vele!

Lackó lehajtotta a fejét. Látszott rajta, hogy mindjárt eltörik a mécses. Berci vigasztalón átkarolta barátja vállát, és a védelmére kelt:

– Így volt, tanító bácsi! Csak véletlen volt!

A tanító bácsi elmosolyodott. Mindenki arra számított, hogy büntetésből legalább egy hétre eltiltja a fiúkat az udvaron való játéktól, de legnagyobb meglepetésükre így szólt:

– Rendben van, Lackó, ne aggódj! Nagyon szép tőled, hogy beismerted az igazságot. Az osztálytársaid példát vehetnek rólad! Mindenesetre legközelebb legyetek óvatosabbak. Olyan nagy ez az udvar, kérlek benneteket, hogy menjetek egy kicsit messzebb az ablakoktól, ha legközelebb focizni akartok.

Lackó mosolygott, és már szaladt is a többiekhez, hogy az udvar egy eldugott sarkában folytassák a meccset. Becsöngetésig tartott a játék, de ezúttal nagyon óvatosan játszottak. Persze ettől egy cseppet sem élvezték kevésbé a focizást! Ráadásul Lackó még egy gólt is rúgott, amit barátai lelkes tapssal jutalmaztak.

2. Az eltűnt messzelátó

Andi szobájának falát egy naptár díszítette. Az egyik dátum – a február 20 – pirossal többször be volt karikázva, ugyanis erre a napra esett Andi 6. születésnapja! Ebből az alkalomból Andi és szülei óriási születésnapi zsúrt szerveztek, amelyre Andi összes barátja és osztálytársa hivatalos volt. Pontban délután öt órakor megérkeztek az első vendégek. Andi alig várta, hogy kibontsa az ajándékokat, de tudta, hogy előtte még el kell fűjnia a születésnapi tortáján lévő hat gyertyát.

Hamarosan megjelent apa, kezében egy hatalmas csokitortával, amelyet hat égő gyertya díszített. A vendégek egyszerre zendítettek rá a „Boldog születésnapot!” című dalra. Andi mély levegőt vett, és akkorát fűjt, hogy azzal nem csak hat, hanem akár húsz gyertyát is el tudott volna fűjni.

Amíg a többiek felszeletelték a tortát, Andi végre nekiláthatott az ajándékok kibontásának. A csomagokból egymás után jobbnál-jobb ajándékok kerültek elő: egy doboz színes ceruza, egy pár görkori, messzelátó... Mennyi-mennyi meglepetés!

Andi egyik legjobb barátját, Petit különösen a messzelátó érdekelt. Nagyon klassz kis messzelátó volt, az ablakból egészen a szemközti park végéig el lehetett látni vele! Petit teljesen megbabonázta, még sosem látott ilyet. A nyakába akasztotta, és egész délután az önfeledten játszó gyerekeket kukucskálta vele. A délutánból nagyon vidám születésnapi zsúr kerekedett. Már esteledett, mire a szülők megérkeztek, hogy hazavigyék csemetéiket.

☹ Hazafelé Peti lelkesen újságolta az anyukájának, hogy milyen szuper volt a születésnapi zsúr. Jaj, bárcsak végre már az ő születésnapja is közelegne! Sajnos azonban addig még jó pár hónapot várni kellett. Anya ekkor észrevette a Peti nyakában lógó messzelátót, és megkérdezte:

– Hát ez a messzelátó? Hogy került hozzád? – Peti csak ekkor vette észre, hogy a messzelátó véletlenül nála maradt.

– Ó, ez csak egy játék... Andi kölcsönadta a hétvégére. – füllentette édesanyjának.

Aznap este Andiéknál mindenki a csomagolópapírok összeszedésével és a tányérok, poharak elpakolásával volt elfoglalva. Mindenki, kivéve Andit, aki újra meg újra számbavette az ajándékait, egyvalamit azonban sehogy sem talált, akárhogy is kereste. – Hol lehet a legklasszabb ajándékom, a vadonatúj messzelátóm? Sem apa, sem anya nem találta, pedig már az egész lakást tüvé tették utána. Még a hűtőszekrénybe is bekukkantottak!

Andi gondolni sem mert rá, hogy esetleg elveszhetett. A szülei hiába vigasztalták azzal, hogy előbb-utóbb biztosan előkerül. Andi bánatában sírva fakadt. Élete egyik legboldogabb napját beárnyékolta a messzelátó „titokzatos” eltűnése.

☺ Andiék lakásából kilépve a liftben Peti lelkesen mesélni kezdett anyukájának a remek szülinapi zsúrról. Már nagyon várta a saját szülinapját, bár tudta, hogy addig még jó sokat kell aludnia. Peti anyukája ekkor észrevette a fia nyakában lógó messzelátót, és megkérdezte:

– Hát ez a messzelátó? Hogy került hozzád? – Peti csak ekkor vette észre, hogy a messzelátó véletlenül nála maradt.

Peti mondhatta volna, hogy Andi kölcsönadta neki hétvégére, de anyának hazudni? Micsoda ötlet! Gyorsan kibökte hát az igazat: – Az a helyzet, hogy véletlenül nálam maradt.

Szerencsére mivel Peti bevallotta az igazat, még nem volt túl késő. Visszafordultak, és Peti visszaadta a messzelátót a jogos tulajdonosának.

Andi annyira megörült a megkerült messzelátónak, hogy rögtön kölcsönadta Petinek a hétvégére. Arra gondolt, hogy úgyis annyi mindent kapott, addig játszik majd a többi ajándékkal. Peti örömében elmosolyodott és a feje búbjáig elpirult.

3. A keserű cukorka

Szombat délutánonként Bence és Anna a parkban szokott sétálni a szüleivel. Aznap azonban annyira ömlött az eső, hogy úgy döntöttek, inkább otthon maradnak. A két testvér egy percig sem szomorkodott emiatt, hiszen nagyon szerettek együtt játszani, mindegy volt nekik, hogy otthon, vagy a parkban. Így hát azt találták ki, hogy befejezik a nagynénjüktől kapott óriáskirakót. Mivel még nagyon sok darab hiányzott, úgy gondolták, ezzel jól eltelik majd a délután. Még neki sem láttak a kirakónak, amikor Bence gyomra hangosan korogni kezdett. Testvére nagyot nevetett, hiszen alig egy órája ebédeltek, Bence pedig máris megint megéhezett!

Bence kiszaladt a konyhába sütiért. A konyhaszekrény elé húzott székre állva a sütikért nyúlt. Mivel nem emlékezett pontosan, hogy a három közül melyik szekrényben lapul a sütisdoboz, találmra kinyitotta az egyiket. A sütisdobozt ugyan hiába kereste, talált valamit, amitől tátva maradt a szája. Csak egy dologra tudott gondolni: „CUKORKÁK!”. Az üveg ugyanis, amelyet megpillantott, telis-tele volt piros cukorkákkal. A kisfiú gyorsan leemelte az üveget, és leszállt a székről. A fedél annyira szorosan rá volt zárva az üvegre, hogy Bencének az összes erejét latba kellett vetnie, hogy lecsavarja. Amikor végre sikerült, négy cukorkát tett a zsebébe: kettőt magának, kettőt pedig Annának. Visszaszaladt a szobába, de a nagy sietségben az üveget a konyhaasztalon hagyta.

Kicsivel később Bence papája belépett a konyhába. Egy pohár vizet szeretett volna inni, és nagyon meglepődött a gyógyszeres üveg láttán. Bizonyos volt benne ugyanis, hogy az üveget korábban a gyógyszeres szekrény mélyére rejtette. Az üveggel a kezében egyenesen a szobába ment, hogy rákérdezzen a gyerekeknél: nem ők vették-e ki onnan.

Bence épp a konyhából zsákmányolt cukorkákat készült megmutatni Annának. Amikor azonban meghallotta, hogy apa közeledik, gyorsan visszadugta őket a zsebébe, noha tudta, hogy cukorkából csak szülei engedélyével szabad venni.

☹ Apa a szobába lépve megkérdezte:

– Ti vettétek elő az üveget a konyhaszekrényből?

– Nem, apa! – válaszolták egyszerre a gyerekek.

Az apjuk kicsit csodálkozott ezen, de aztán arra gondolt, talán ő felejtette el a helyére tenni az üveget, amikor hazahozta a gyógyszerertárból. Abban a percben, hogy apa kiment a szobából, Bence és Anna befalta az összes cukorkát. Sajnos nem volt valami finom ízük: a lassan olvadó cukorkák rettentő keserűek voltak. – Pfüúúj! – fanyalogtak a gyerekek és kiszaladtak a konyhába, hogy egy kis vízzel leöblítsék.

Kicsivel később, amikor már a kirakóval játszottak, kezdték magukat rosszul érezni. Mindkettőjüknek annyira erősen nyilalt a gyomra, hogy abba kellett hagyniuk a játékot. Nem volt mese, el kellett mondani apának és anyának, hogy nagyon fáj a hasuk:

– Vajon mitől? – kérdezte apa.

– Izé... ööö... – kezdte Bence bátortalanul, –... szóval az történt, hogy megettünk párat ezekből a piros cukorkákból, de nem volt valami jó ízük...

– Tessék? – lepődött meg apa. –De Bence! Az nem cukorka volt, hanem gyógyszer! Délután kérdeztem tőletek, és akkor azt mondtátok, hogy nem ti vettétek ki a szekrényből. Látjátok? Mivel nem mondtatok igazat, most megbetegedtetek. Ki kell hívni a doktor bácsit, hogy meggyógyítson benneteket.

– Bocsánatot kérek, apa – mondta Bence. – Ha tudtam volna, hogy orvosság van benne, nem veszem elő az üveget. Ne haragudj, hogy hazudtam neked!

– Rendben van, kisfiam – mondta apa, és Bence vállára tette a kezét. – Most az a legfontosabb, hogy meggyógyuljatok.

Egy órával később Bence és Anna már az ágyban feküdt, és a doktor bácsitól kapott kanalas orvosságot szopogatták. Másnapra kutya bajuk sem volt, de a biztonság kedvéért ágyban kellett maradniuk. „De unalmas!” – gondolta Bence. Ez a hazugság a lehető legrosszabb ötlet volt. Bence megfogadta, hogy soha többet nem hazudik a szüleinek.

☺ Apa belépett a gyerekszobába, és így szólt:

– Ide figyeljetek, gyerekek. Véletlenül nem ti vettétek ki ezt az üveget a konyhaszekrényből?

Bence arra gondolt, hogy ha bevallja az igazat, apa biztosan nem engedné, hogy uzsonna előtt egyen a cukorkából... De apa aggódó arcának láttán eszébe jutott, milyen balul sült el, mikor legutóbb hazugságon kapták, ezért így válaszolt:

– Én voltam, apa. Gondoltam, mi baj lehet pár szem cukorkából? – Azzal kivette a cukrokat a zsebéből, és odaadta apának.

– Cukorka? Édes fiam, de örülök, hogy kibökted az igazat! Nézd csak meg! Ezek itt gyógyszerek! A gyógyszeres szekrényt nyitottad ki, holott tudod, hogy tilos!

– Összetévesztettem őket. – szólt megszeppenve Bence.

Apa elmagyarázta, hogy ha bevették volna a gyógyszereket, attól nagyon fájt volna a gyomruk, és a gyógyulásig minden napot ágyban fekvéssel kellett volna tölteniük. Bence nagyon megkönnyebbült, és örült, hogy bevallotta az igazat. Szerencsére a megszeppent gyerekek egy nagy pohár tejnek és egy pár finom sütinek köszönhetően gyorsan túljutottak az ijedtségen. Ettől fogva Bence egy életre megjegyezte, hogy melyik a gyógyszeres és melyik a süteményes szekrény.

4. A házi feladat és a vakáció

Aznap volt az utolsó tanítási nap, másnap kezdődött a nyári vakáció. Brigi már nagyon izgatott volt. Már csak pár perc, és megszólal a csengő, ő pedig végre 15 napot tölthet a családjával a tengerparton! A tanító bácsi, miután mindenkinek kellemes vakációt és jó pihenést kívánt, még így szólt:

– Legyetek szívesek álljatok sorba! Mindenkinek kiosztok egy munkafüzetet, amelyet a nyári szünetben be kell fejeznie. Kérlek benneteket, hogy a benne levő összes feladatot csináljátok meg, és az első tanítási napra hozzátok magatokkal!

– Micsoda pech! – gondolta Brigi – egy egész füzetnyi matekpélda, nyelvtanfeladat és angol mondat vár rám...

A tanító bácsi kiosztotta a füzeteket. Pár perccel később megszólalt a várva-várt csengő, és elkezdődött a vakáció! Igaz, nem pont úgy, ahogy Brigi elképzelte.

A suliból hazaérve látta, hogy a többiek még sehol sem tartanak a csomagolással: anya éppen az egyik bőröndön csücsülve próbálta meg lezárni azt, apa kétségbeesetten kereste a horgászbótját, amelyet egyébként sosem használt, öccse épp egy felfűjt úszógumit próbált belepréselni a hátizsákjába, Morzsi kutyas pedig ugatva rohanguált fel-alá a lakásban, mert azt hitte, az egész család megbolondult.

Miután leeresztette az úszógumit és segített az öccsének berakni a hátizsákba, Brigi elkezdte kihordani a csomagokat az autóhoz.

Végre az egész család az autóban ült, útra készen. A csomagtartóban már egy gombostű sem fért volna el, a gyerekek pedig a hátsó ülésen, bekapcsolt biztonsági övvel várták, hogy végre elinduljanak. Indulás előtt apa megkérdezte:

– Brigi, ugye nem felejtetted el magaddal hozni a hátizsákot a tanító bácsitól kapott munkafüzettel?

☹ Briginek eszébe jutott, hogy a hátizsákot a nagy kapkodásban véletlenül az ágyán felejtette, de úgy gondolta, nem érdemes visszafordulni érte.

– Persze, apa, beraktam a csomagtartóba! – füllentette Brigi.

– Hát akkor... indulhatunk, anya! – rikkantott boldogan Brigi öccse.

Két órával később megérkeztek a tengerpartra. Brigi épp a szekrényébe pakolt be, amikor apa bejött a szobába:

– Figyelj csak, Brigi! Mit szólnál hozzá, ha megnéznénk, milyen feladatokat kaptál, és úgy osztanánk be, hogy a hét minden napjára jusson egy kicsi?

– Nem lehetne egy kicsit később, apa? – kérdezte Brigi rezzenéstelen arccal, és összehajtotta a törölközőjét. Apa azonban nagyon jól ismerte ezt a hangot, és tudta, hogy nem jelent jót...

– Brigi, szerintem jobb lenne, ha most néznénk meg azokat a feladatokat, legalább be tudjuk osztani az időnket. Hol is van az a munkafüzet? – erősködött apa.

Amikor már negyedszerre kérdezte, Brigi nem húzhatta tovább, meg kellett mondania az igazat:

– Szóval az a helyzet, apa, hogy otthon hagytam.

– Tessék? De hát indulás előtt az autóban azt mondtad, hogy a csomagtartóban van! Ugye tudod, hogy a házi feladatot az első tanítási napig be kell fejezned. Ezért most pár nappal korábban haza kell utaznunk, hogy legyen időd megcsinálni a leckét. Miattad az egész családnak rövidebb lesz a vakációja!

Brigi ekkor megértette, hogy nem lett volna szabad hazudnia.

☺ Brigi gondolkozott egy kicsit, majd eszébe jutott, hogy a szobájában hagyta a hátizsákot. Egy pillanatra átvillant az agyán, hogy azt mondja: magával hozta, de tudta, hogy a hazugságnak mindig rossz vége van, így inkább megmondta az igazat:

– Apu, azt hiszem, a szobámban hagytam.

– Semmi baj, kislányom. – válaszolta apa. – Visszamegyek érte, semeddig sem tart. Tudod, milyen fontos, hogy az első tanítási napra az összes lecke kész legyen. Ne aggódj, segíték, meglátod, gyorsan elkészülsz majd velük, és már mehetsz is a strandra!

Apa kiszállt az autóból, és visszament a hátizsákért. Brigi máris jobban érezte magát.

A tengerparton eltöltött 15 nap felejthetetlen élmény volt. Minden nap, reggeli után Brigi leült az asztalhoz, és megcsinált egy oldalnyi feladatot a munkafüzetből. Apa végig ott ült mellette, és segített neki, ha a kislánynak valamilyen kérdése volt. Amikor készen lett, még előtte állt az egész nap. Mehetett játszani a barátaival a tengerpartra, ahol labdázással, úszással, sétával töltötték az időt.

Lám-lám, megérte igazat mondani, mert így mindenre jutott idő: a játékra és a leckére is.

5. Hova tűnt Karcsi?

Egyik délután Ági úgy döntött, hogy olyan magas tornyot épít, amely egészen a plafonig ér. Ez nem volt egyszerű, Áginak nagyon oda kellett figyelnie, mert elég egy rossz mozdulat, és a torony összedől. Hirtelen valaki megkocogtatta vállát. Ági megfordult; az öccse, Karcsi állt mögötte.

– Mit akarsz, Karcsi? Nem látod, hogy játszom?

– Én is szeretnék veled játszani! – válaszolta Karcsi.

– Oké. Akarsz bújócskázni? Először bújj el te, én meg megkereslek. De jól bújj el, nehogy túl gyorsan megtaláljalak!

Ági még be sem fejezte a mondatot, Karcsi már el is tűnt a folyosón. Némi keresgélés után megtalálta a legjobb búvóhelyet: abba a garázsban lévő kis szekrénybe rejtőzött el, ahol a takarítóeszközöket tartották. Ezalatt Ági, akinek figyelmét lekötötte a toronyépítés, teljesen megfeledkezett a bújócskáról.

Nem sokkal később Ági meghallotta, hogy apa őket szólongatja, mert elkészült az uzsonna. Ági leszaladt a konyhába és ott találta csodálkozó szüleit:

– Kislányom, nem láttad az öcsédet? Sehol sem találjuk, pedig már mindenhol kerestük. Nem veled játszott véletlenül?

☹ Ági habozott egy kicsit, mielőtt válaszolt volna, de mivel félt a szidástól, úgy döntött, hogy nem mondja meg az igazat.

– Nem, apu, egyedül játszottam a szobámban. Egész délután nem is láttam Karcsit!

Mindhárman keresni kezdték a kisfiút. A szülők kezdtek nagyon aggódni.

Ezalatt szegény Karcsi nagyon unatkozott a szekrényben. Megpróbálta belülről kinyitni az ajtót, de nem sikerült. Bezárta magát! Karcsi ijedtében sírni kezdett.

Apa meghallotta a sírást. A garázsba rohanva látta, hogy a szekrény jobbra-balra dülöngél. Kinyitotta az ajtaját, és átölelte a hüppögő Karcsit. – Hát te meg mit csinálsz itt? – kérdezte.

– Ágival bújócskáztunk! – felelte a kisfiú, könnyeit törölgetve.

Egy perccel később az egész család a nappaliban volt.

– Ági, megtudhatnám, mi történt?– kérdezte apa.

Ági tudta, hogy ebből a csávából már nem mászhat ki, ezért bevallotta az igazat:

– Az történt, hogy be én akartam fejezni a torony építését, ezért azt mondtam Karcsinak, hogy bújjon el, és én majd megkeresem, de aztán teljesen kiment a fejemből.

Apa és anya elmagyarázta Áginak, hogy nem lett volna szabad füllentenie, amikor az öccséről kérdezték. Hazudni csúnya dolog, hát még ha az ember kistestvéréről van szó!

Ági odament az öccséhez, átölelte, és így szólt: – Bocsáss meg, Karcsi!

Ezután a szüleire nézett, és elmondta nekik: nagyon megbánta, hogy nem mondott igazat.

☺ Mielőtt válaszolt volna, Ági gondolkozott egy kicsit. Eszébe jutott, hogy Karcsi már egy jó ideje elbújt, neki pedig teljesen kiment a fejéből, hogy megkeresse. Ági tudta, hogy nem viselkedett szépen, de mivel nem szándékosan tette, töviről-hegyire elmesélte a szüleinek, hogy mi történt:

– Nemrég azt mondtam neki, hogy menjen, és bújjon el, én pedig megkeresem. De annyira belefeledkeztem a toronyépítésbe, hogy teljesen kiment a fejemből.

– De kislányom, hogy feledkezhetél meg az öcsédről?

– Nem tudom, apa – felelte Ági lesütött szemmel.

– Jól, van, semmi baj. Menjünk, keressük meg együtt! – indítványozta apa. – Ebben a házban valahol elbújt egy kisfiú, akit meg kell találnunk. Keresőcsapat, indulás!

Ági és anya csodálkozva néztek apára. – De miért kiabálsz, apu?

– Azért, hogy Karcsi meghallja, és azt higgye, hogy mindannyian bújócskázunk és őt keressük.

Áginak nagyon tetszett az ötlet, és az egész család Karcsi keresésére indult. A ház minden zegét-zugát átkutatták. A garázsba lépve Ági furcsa, horkoláshoz hasonló zajra lett figyelmes, amely egyenesen a takarítószekrényből jött. Kinyitotta a szekrény ajtaját, és ott találta Karcsit, amint egy seprűt magához ölelve édesdeden aludt. Szegény kisfiú elfáradt a várakozásban és elnyomta az álom. Ági felkeltette, segített neki kimászni a szekrényből, majd szólt a szüleinek. Karcsi a szemét dörzsölgetve csodálkozva nézett a családjára. Majd így szólt Ágihoz:

– Jaj, te aztán olyan lassú vagy, mint egy csiga! De sebaj, legalább szundítottam egy kicsit.

Ennek hallatán Ági és szülei kacagni kezdtek. Olyan mókásnak találták a helyzetet, hogy elhatározták: mindannyian bújócskáznak egy nagyot.

6. Biciklizés a tilosban

Csodaszép péntek délután volt. Réka és Emma úgy gondolta, itt a remek alkalom, hogy felavassák az új biciklijüket. Réka bicikrije piros volt – ami Réka kedvenc színe – Emmáé pedig kék, vagy ahogy apa mondta: „Olyan égszínkék, akár a szeme.” Mivel egész héten esett az eső, ez lett volna az első nap, hogy a lányok biciklire pattanhattak volna. Apa és anya viszont bevásárolni készült, és nem akarta, hogy a két kislány egyedül menjen biciklizni. Réka és Emma hiába kérlete őket, hogy legalább egy kis kört hadd tegyenek meg, nem volt mese, maradniuk kellett. Végül durcásan a kanapéra ültek, és karba tett kézzel duzzogni kezdtek.

Amikor apa és anya kilépett a lakásból, Emma megszólalt:

– Szerintem amíg nincsenek itthon, nyugodtan kimehetünk egy körre, nem lesz abból semmi baj!

– Igazad van, mi történhet? Nem is kell megtudniuk. – válaszolta Réka.

Így hát fogták a bicikliket, és vidáman felpattantak rá. Az első kanyarban azonban Emma biciklijével ráhajtott egy kőre. A kislány a földre zuhant, és csúnyán kifecamította a bokáját.

☹ Hazaérve Réka és Emma visszaült a kanapéra, de Emma bokája egyre jobban fájt. Nem sokkal később apa és anya megjött a bevásárlásból:

– Minden rendben, lányok?

– Igen, persze! – válaszolták a testvérek szemlesütve.

Mivel nem mondták meg az igazat, Emma egész délután kénytelen volt úgy tenni, mintha kutya baja sem lenne, pedig a bokája egyre jobban beduzzadt. Rékának úgy tűnt, hogy Emma bokája akkorára dagadt, mint egy teniszlabda. Pár órával később a fájdalom annyira elviselhetetlenné vált, hogy Emmának nem maradt más választása, kénytelen volt bevallani az igazat apának és anyának. Emmának végül doktor bácsihoz kellett mennie, akitől begipszelt lábbal tért vissza, és szegyenkezett, amiért nem mondta el időben, mi történt. Ráadásul még legalább egy hónapig nem ülhetett biciklire!

☺ Réka felsegítette Emmát a földről, aki a biciklit tolva bicegett haza. Amikor apa és anya megjött a vásárlásból, Emma kissé megdagadt bokával a kanapén feküdt. A két testvér úgy döntött, hogy bevallja az igazat a szüleiknek. Apa és anya kezdeti haragja gyorsan elpárolgott, mivel mindketten örültek, hogy a kislányok elmondták, mi történt. Emma bokájára jeget raktak és a duzzanat csodák csodájára lassan visszahúzódott!

Réka és Emma megértette, hogy a szüleik miért nem engedték őket egyedül biciklizni. Az volt a szerencse, hogy még időben bevallották a történeteket, mert ha elhallgatták volna, akkor Emma bokája biztosan hatalmasra duzzad. Mivel Emmának nem volt tanácsos lábra állnia, a délután hátralevő részében az egész család a nappaliban társasjátékozott és remekül szórakozott.

7. Cirmi és a szendvicsek

Amikor Dorka úgy döntött, hogy egy évre külföldre megy tanulni, Dani, a kisöccse nagyon bánatos lett. Most viszont letelt az egy év, és szeretett nővérkéje végre hazajön! Ennek öröme Dani és apa nagy ünnepséget készített elő: amíg anya kiment a Dorka elé a repülőtérre, ők ketten a konyhában sűrögtek-forogtak, szendvicseket készítettek a vendégeknek.

Mikor az összes szendvicssel elkészültek, dekorációként felfűjtak egy csomó lufit. A szendvicsekkel megpakolt tálcát az asztalon hagyták.

Ezalatt a szendvicsek finom illata az ablakhoz csalogatta a szomszéd cicáját, Cirmit, aki folyton a kertben szokott ólálkodni.

Már csak egyetlen dolog hiányzott az ünnepséghez: a sarki kisboltból üdítőitalokat kellett hozni. Mielőtt kilépett az ajtón, Dani papája hátrafordult, és megkérdezte:

– Ugye becsuktad az ablakot a nappaliban?

☹ Dani nem emlékezett rá, hogy bezárta volna az ablakot. Mivel azonban azt gondolta, hogy az alatt a pár perc alatt, amíg az oda-vissza utat megjárják, nem történhet semmi baj, magabiztosan így felelt:

– Persze, ellenőriztem!

Apa és fia nyugodtan elsétáltak a boltba, nem sejtve, hogy hazaérve micsoda katasztrófa várja őket.

Nem sokkal később, amikor üdítőszüvegekkel és dobozokkal megpakolva beléptek a lakásba, a látvány szinte megbénította őket: Cirmi a nyitott ablakon át bejutott a szobába, és elpusztította az asztalon felejtett szendvicseket. Ráadásul a dekorációt is összecincálta!

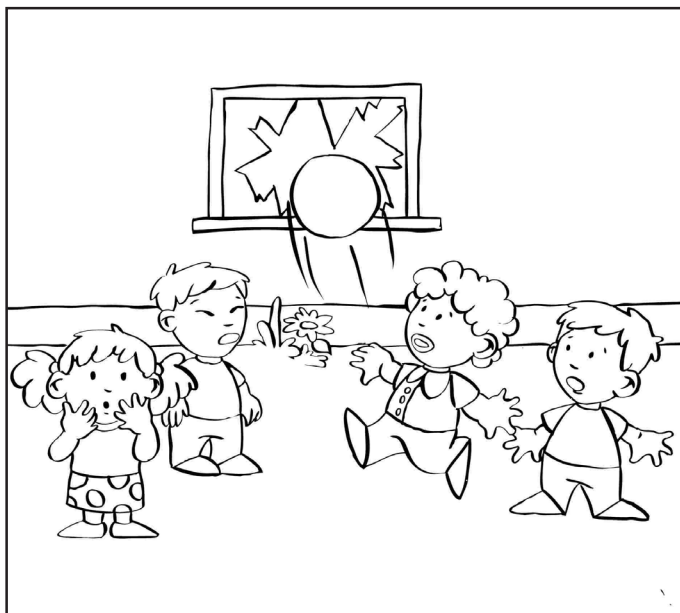
Apa dühösen meredt Danira, amiért az nem mondott igazat neki. Dani szomorúan, szemlesütve bocsánatot kért a füllentésért. Lám, egy kis nemtörődomség hogy tönkretette a Dorka fogadására szervezett ünnepséget!

☺ – Hát, nem vagyok benne biztos, apa – válaszolt Dani őszintén.

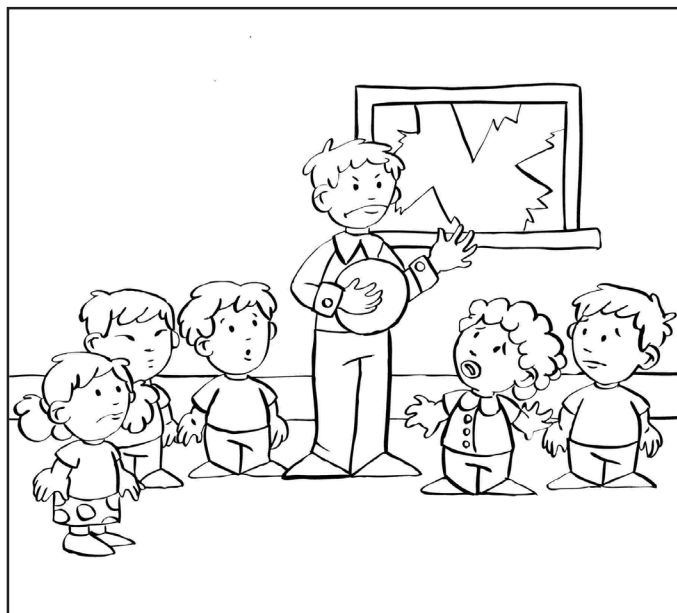
Ezért apa beszaladt a nappaliba, és becsukta az ablakot. Éppen jókor, mert Cirmi éppen készült beugrani rajta, hogy belakmározzon a szendvicsekből. Milyen szerencse, hogy apa visszament ellenőrizni az ablakot! Különben most kezdhettek volna mindent előlről!

Amikor üdítővel megpakolva visszaértek a boltból, elvégezték az utolsó simításokat, hogy minden készen álljon Dorka fogadására. Jöhetnek a vendégek!

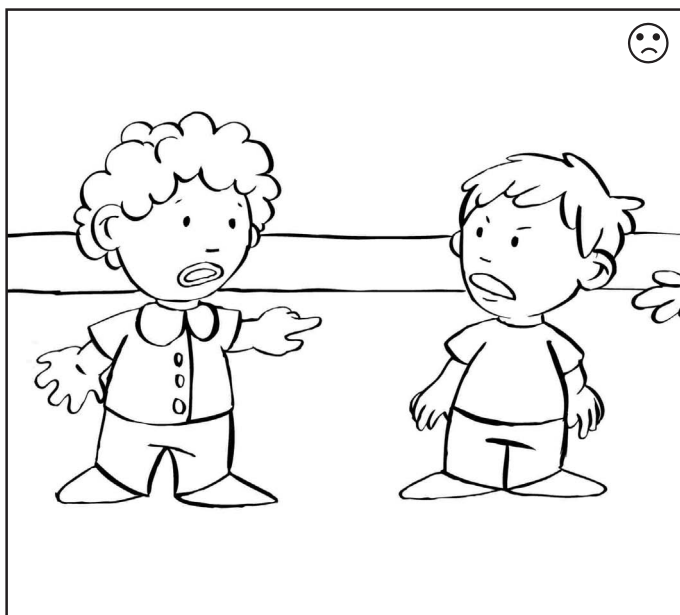
Nemsokára eljött a várva-várt pillanat: Dorka két nehéz bőrönddel belépett a lakásba. Arcán látszott, hogy nagyon elfáradt a hosszú úton. De a fáradtság azon nyomban elszállt, amikor meglátta, hogy családja és a barátai micsoda ünnepséggel várják! Dani és apa elsőként szaladt oda hozzá, hogy átöleljék. Dani nagyon boldog volt, hogy szeretett nővérkéje végre ismét otthon van. Már alig várta, hogy Dorka részletesen is elmesélje, mi minden történt vele a hosszú hónapok alatt! Az ünnepségen mindenki remekül érezte magát, különösen Danit halmozták el dicsérettel a finom szendvicsekért.

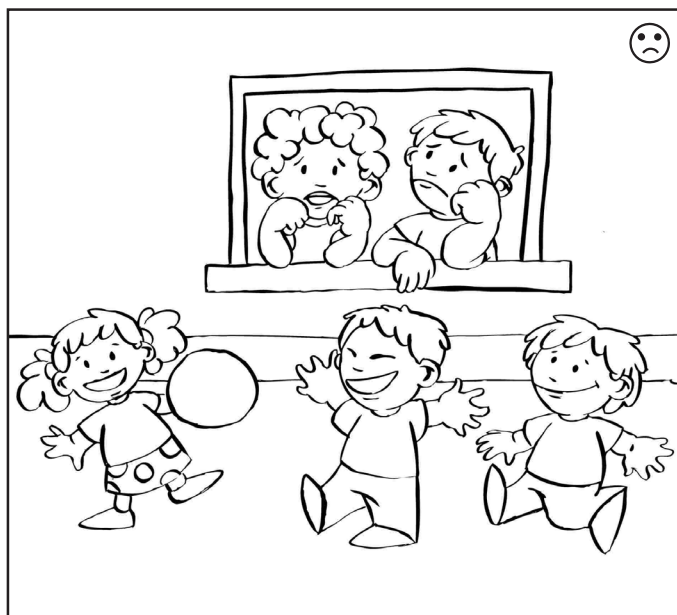
1

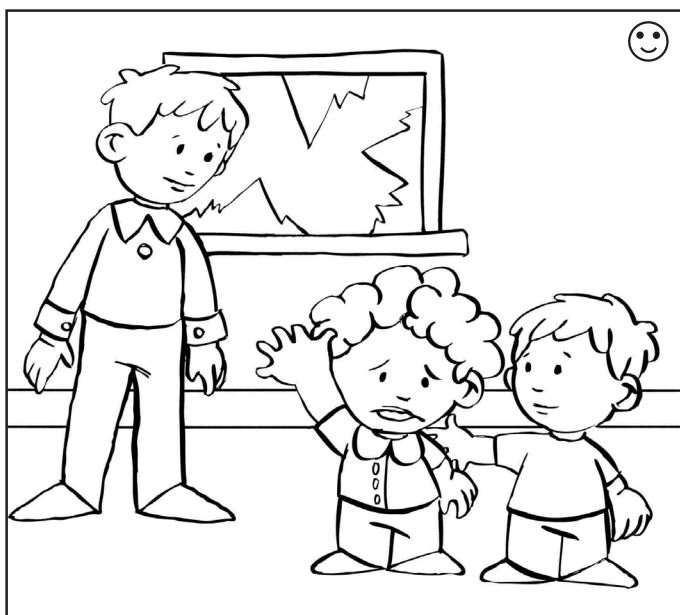
2

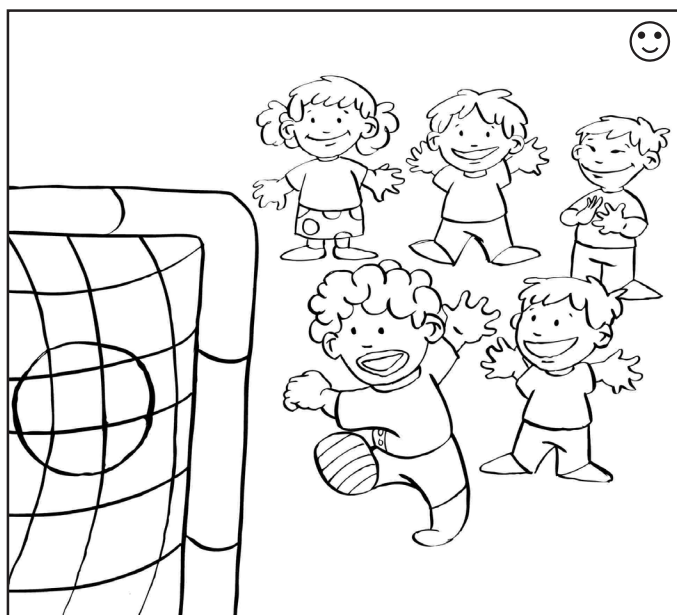
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

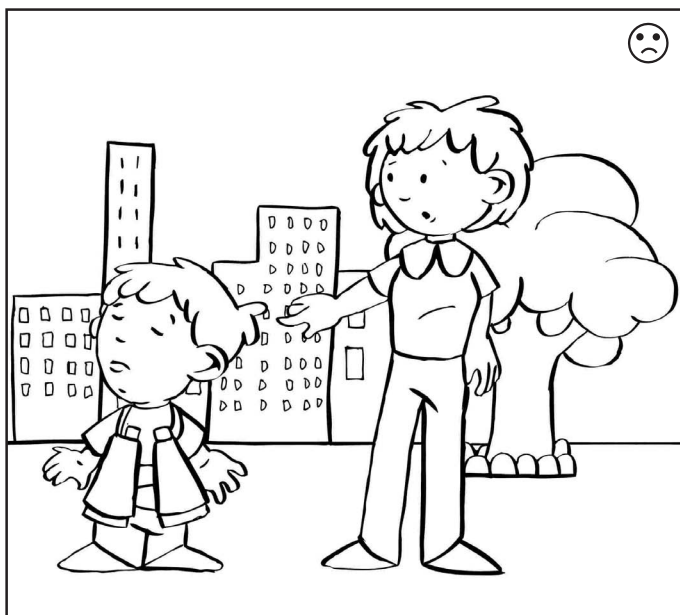
4 😊

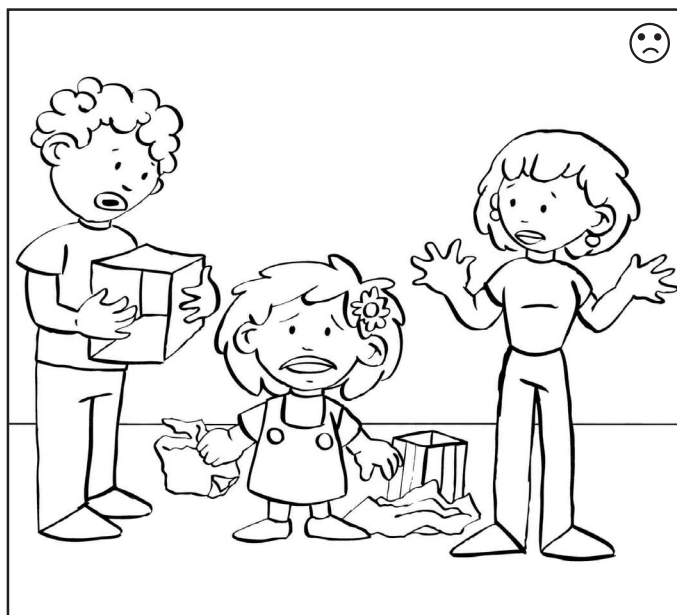
1

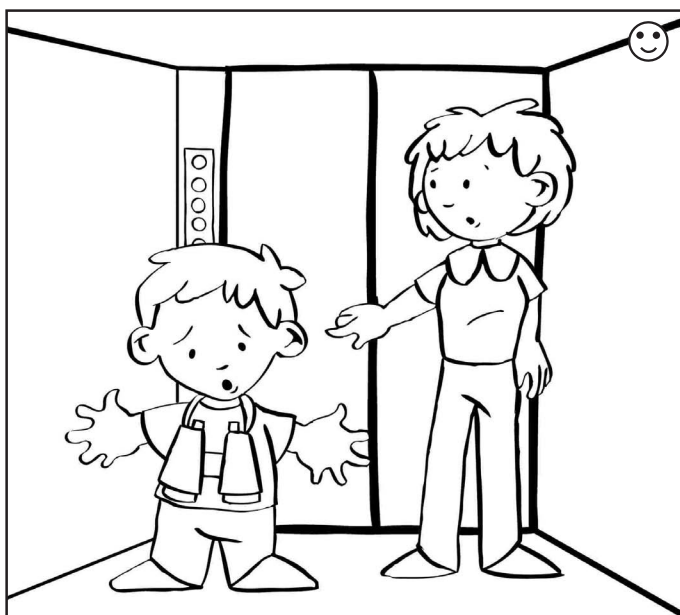
2

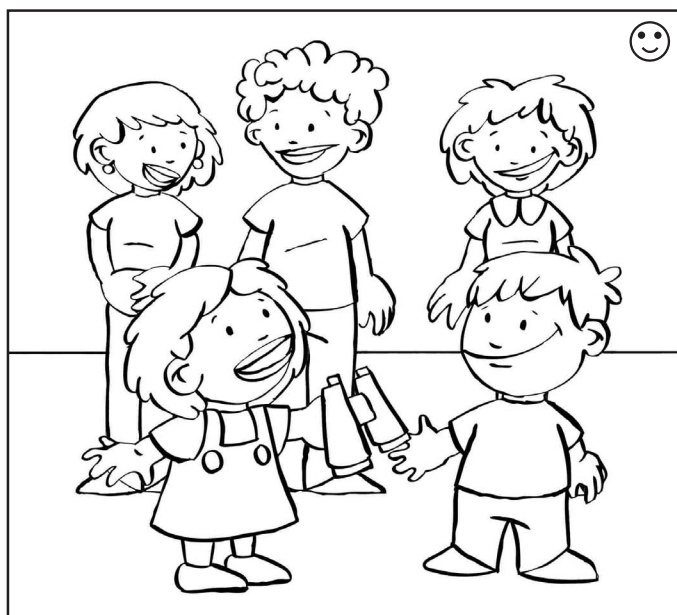
3 ☹️

4 ☹️

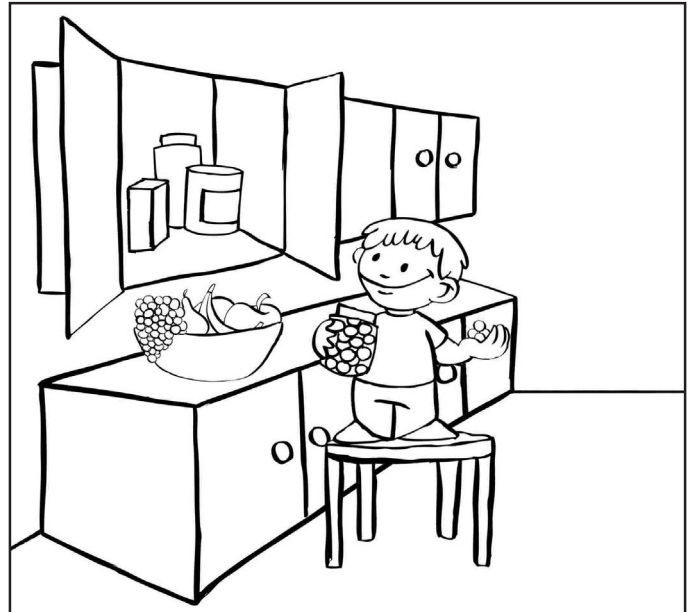
3 ☹️

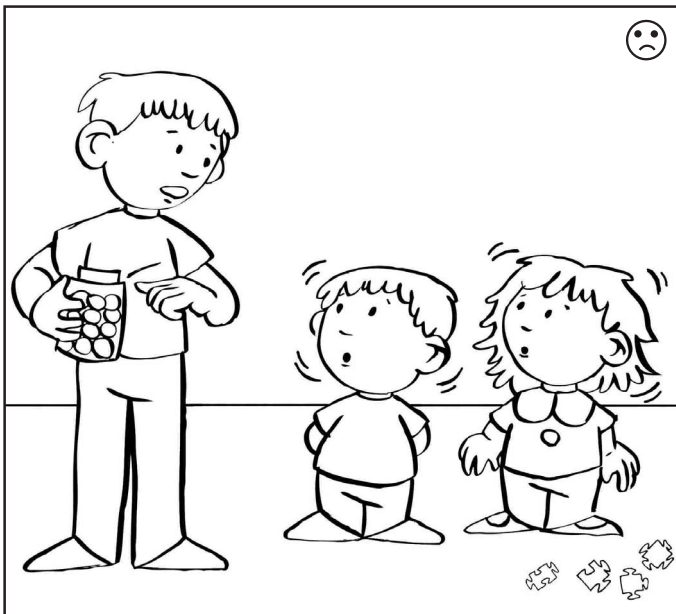
4 ☺️

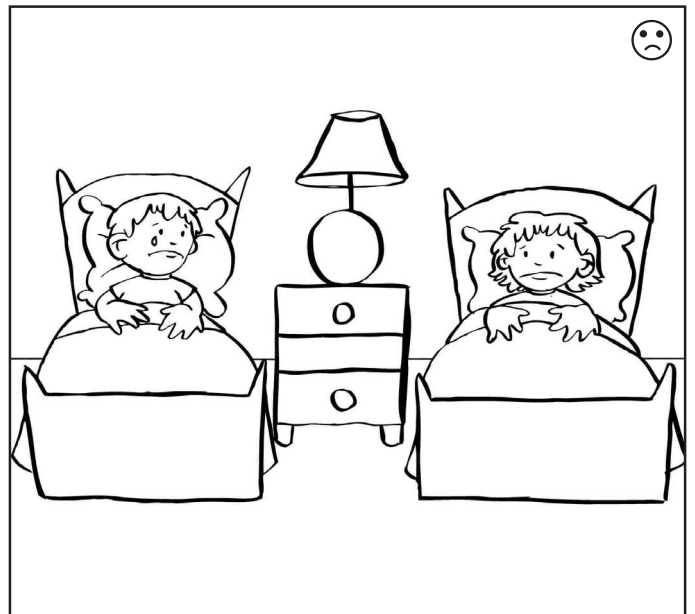
1

2

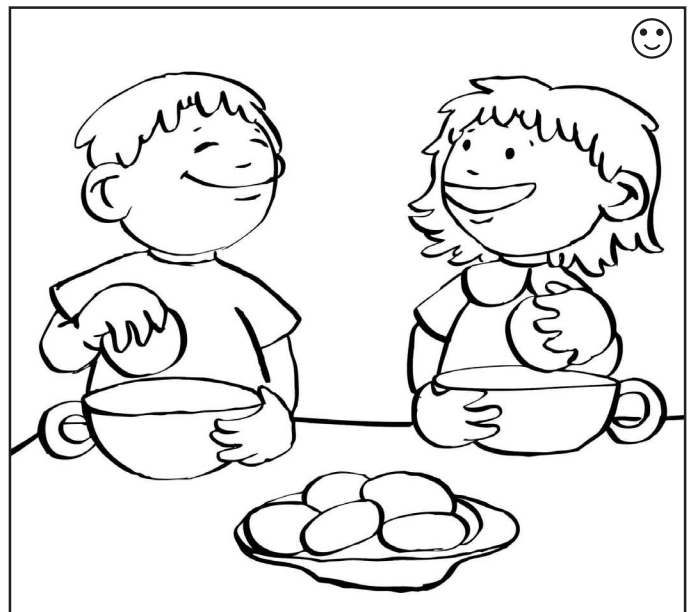
3 ☹️

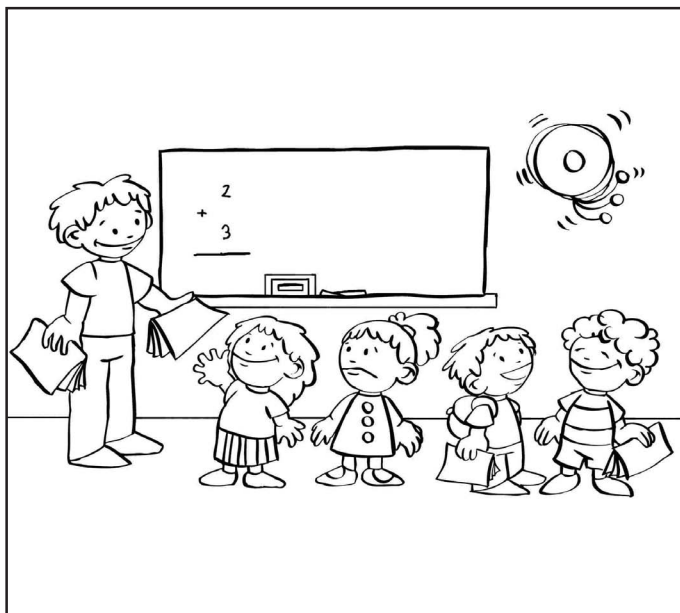
4 ☹️

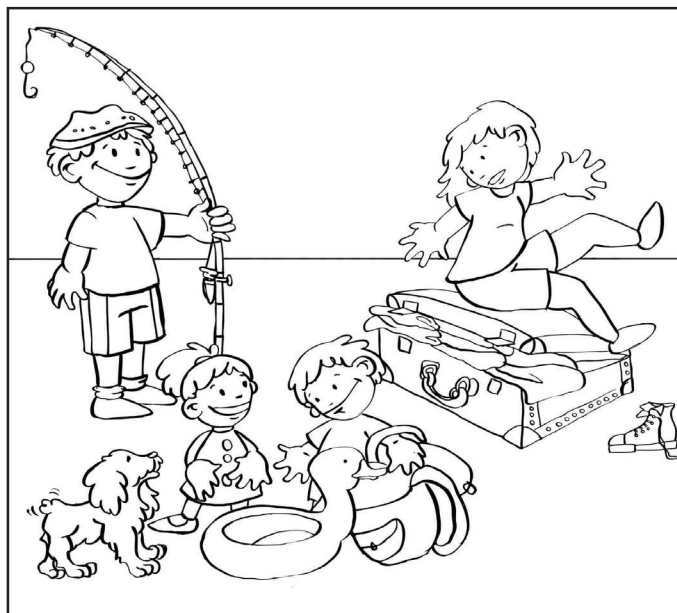
3 😊

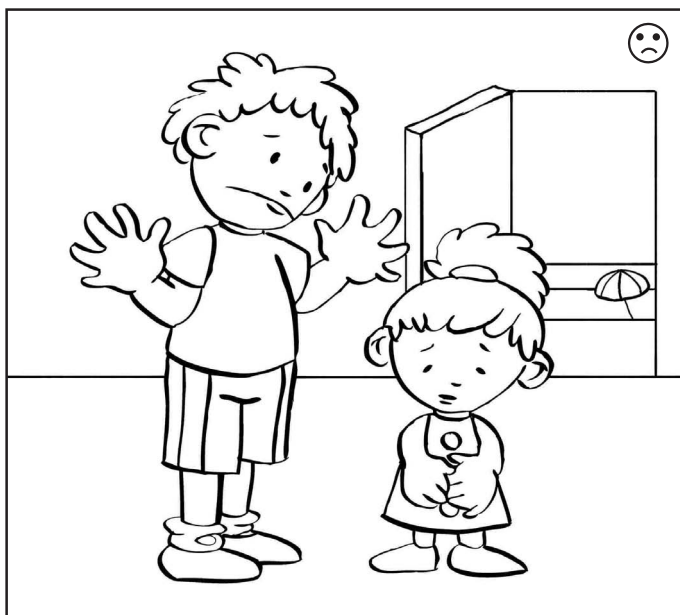
4 😊

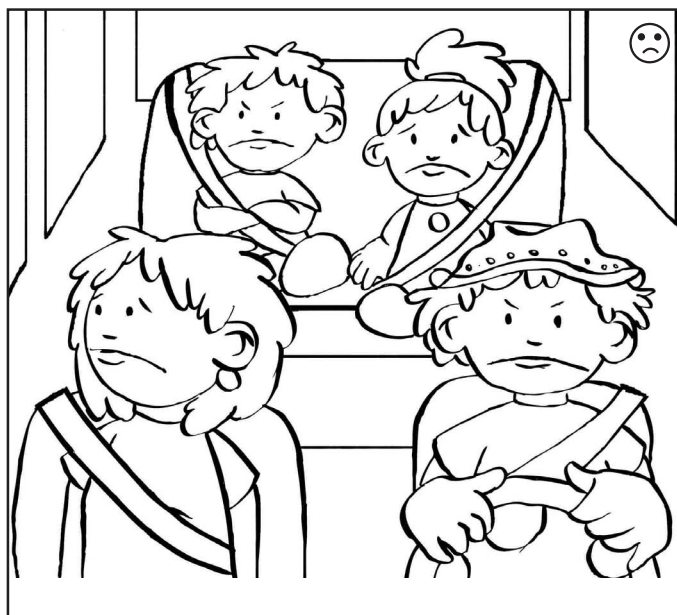
1

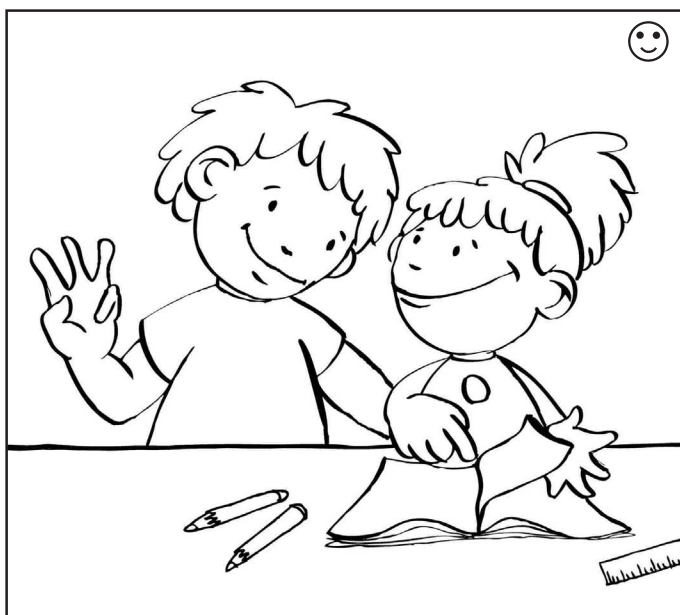
2

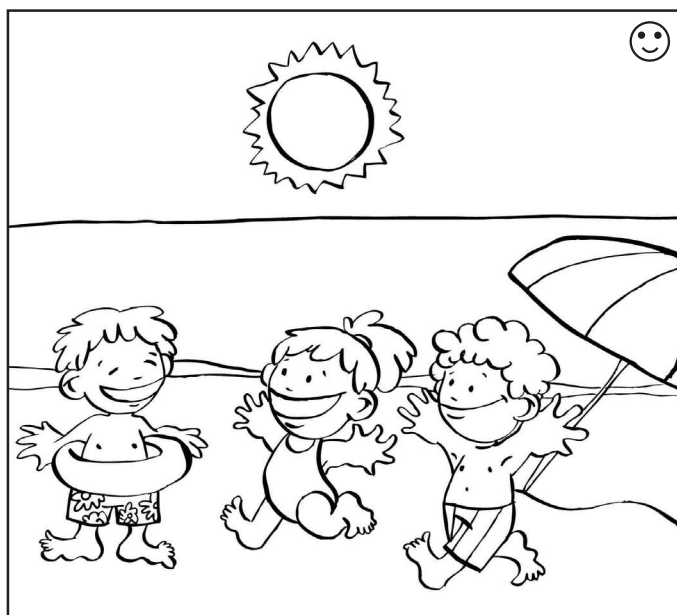
3 ☹️

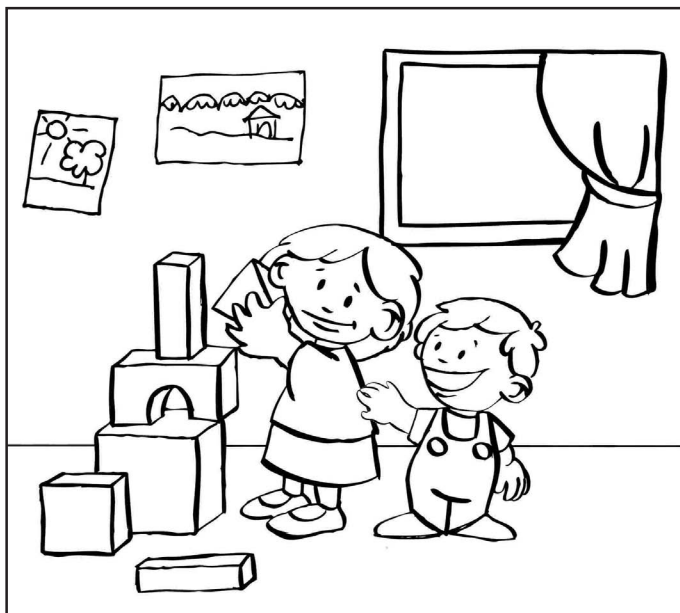
4 ☹️

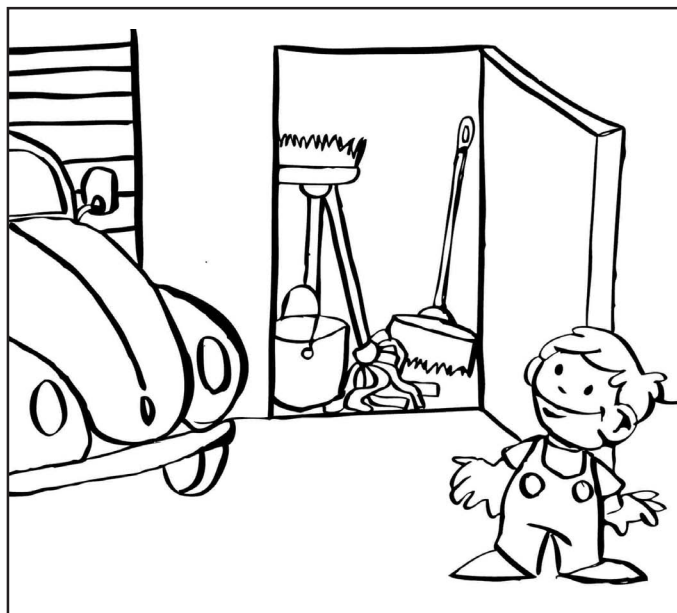
3 😊

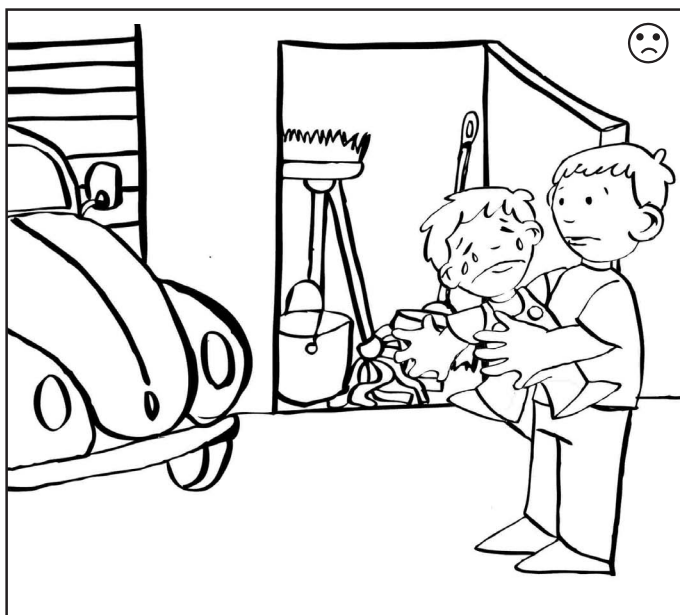
4 😊

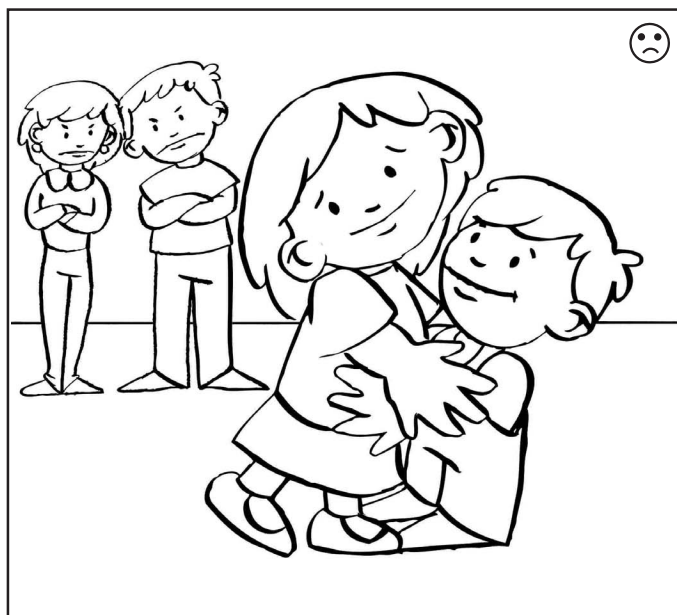
1

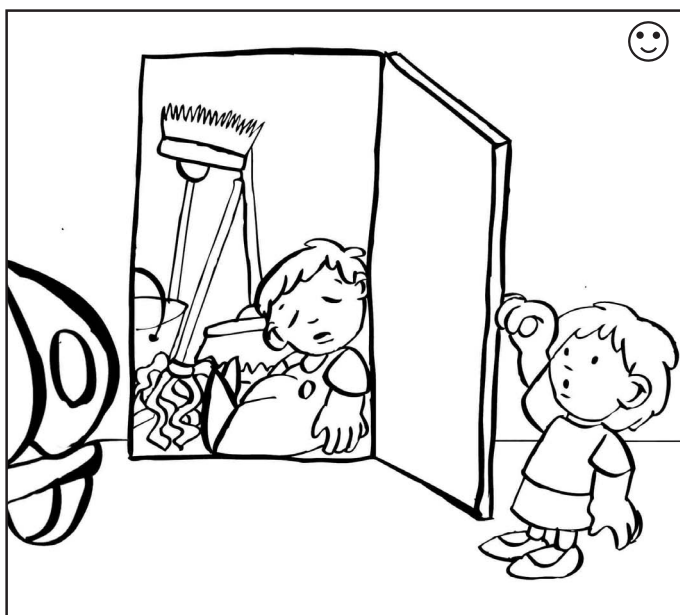
2

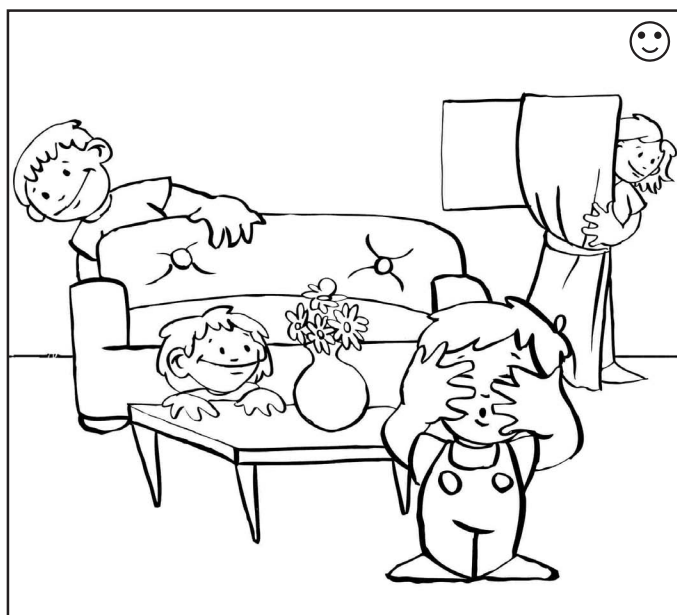
3 ☹️

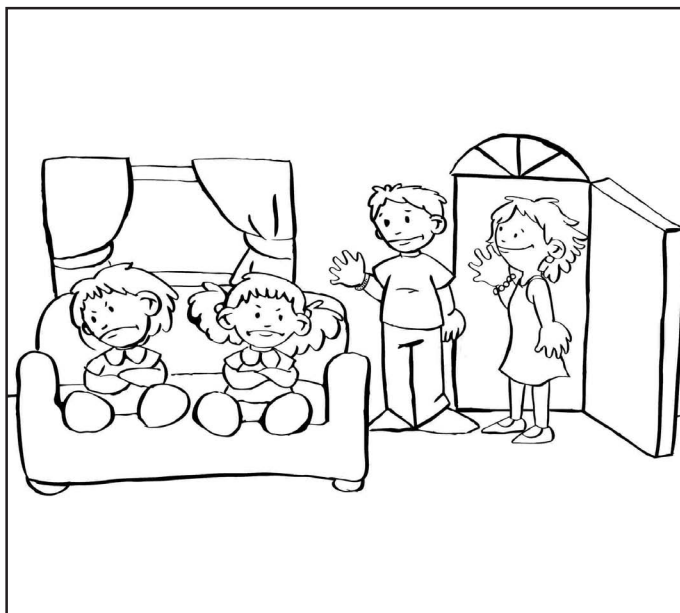
4 ☹️

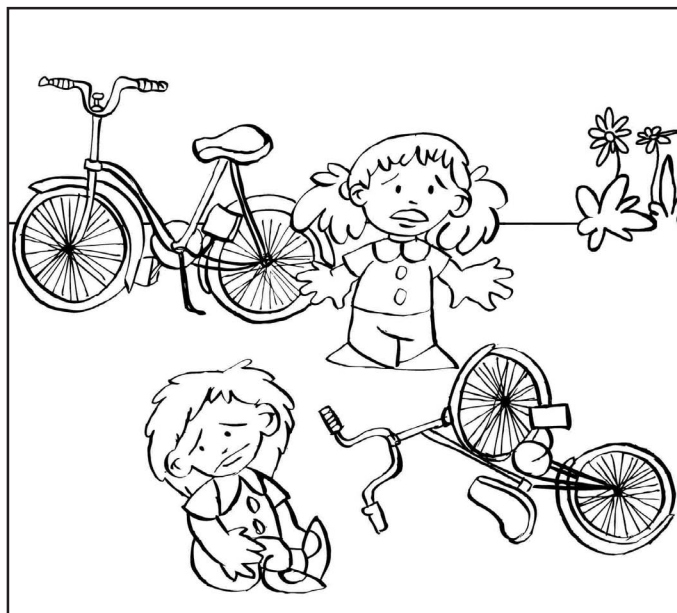
3 😊

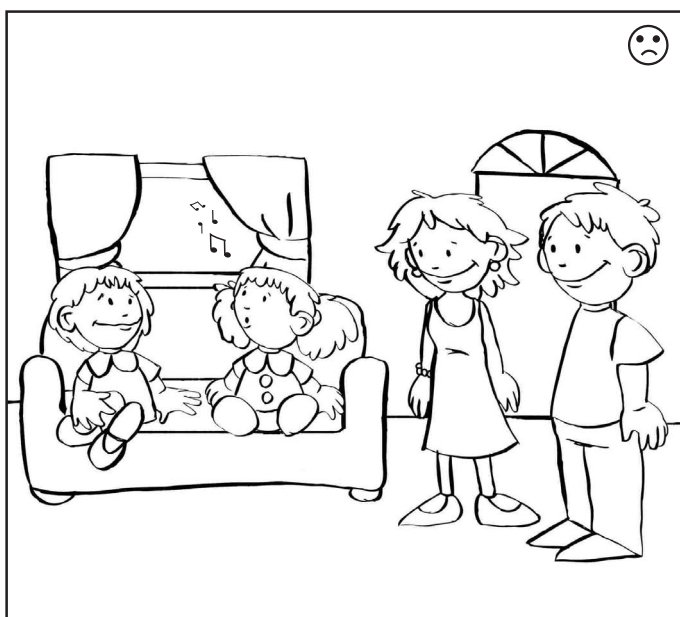
4 😊

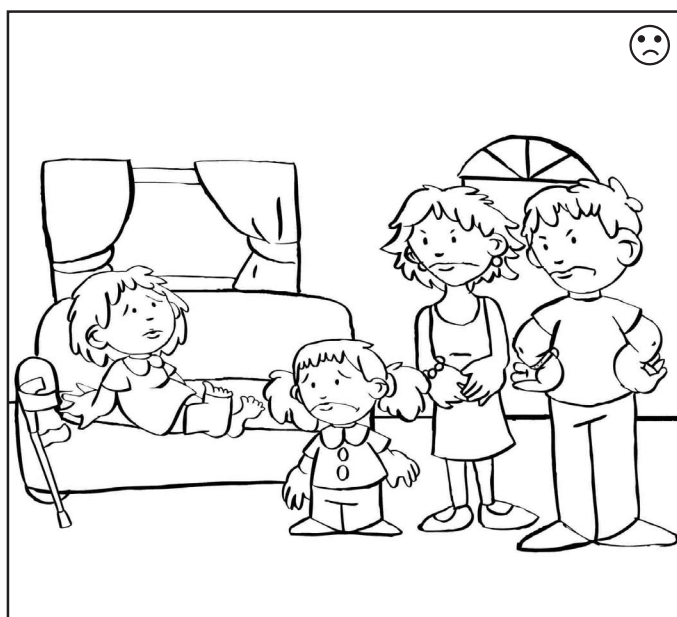
1

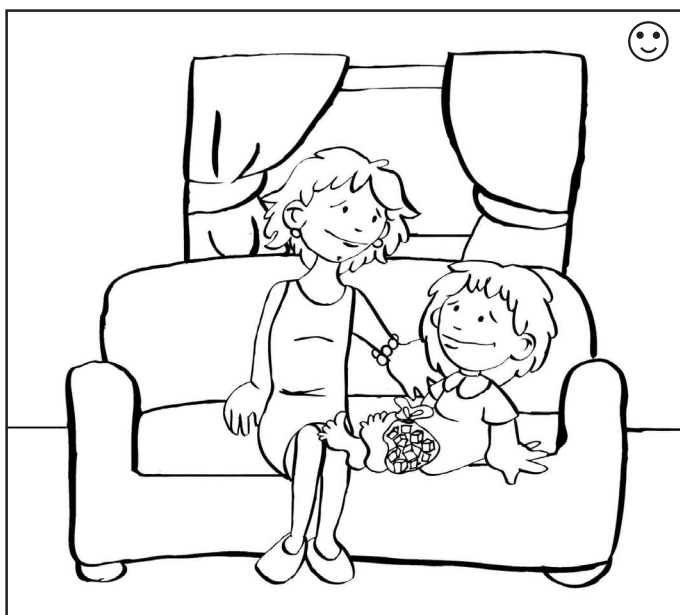
2

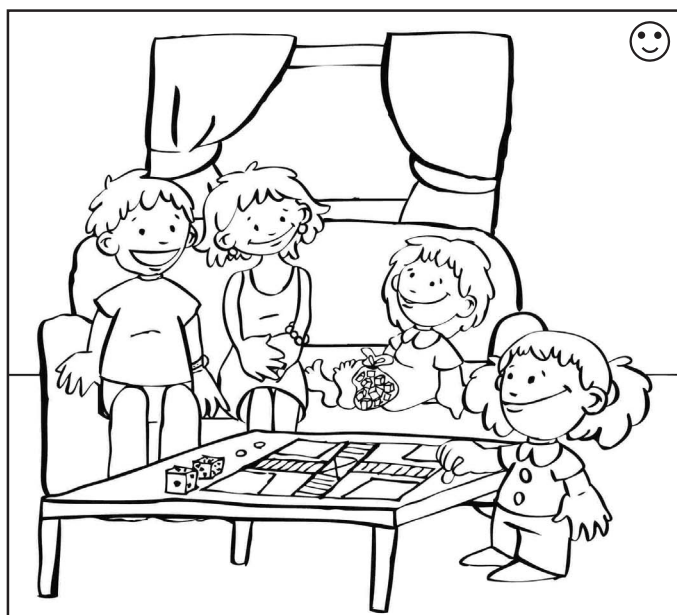
3 ☹️

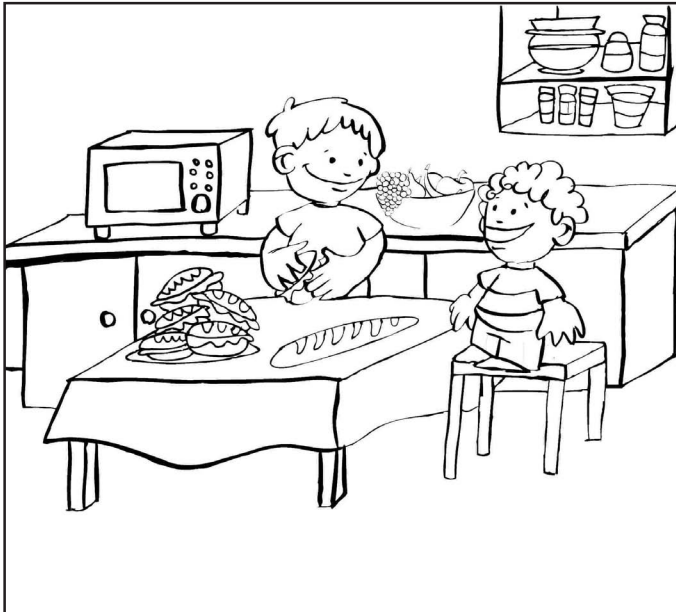
4 ☹️

3 😊

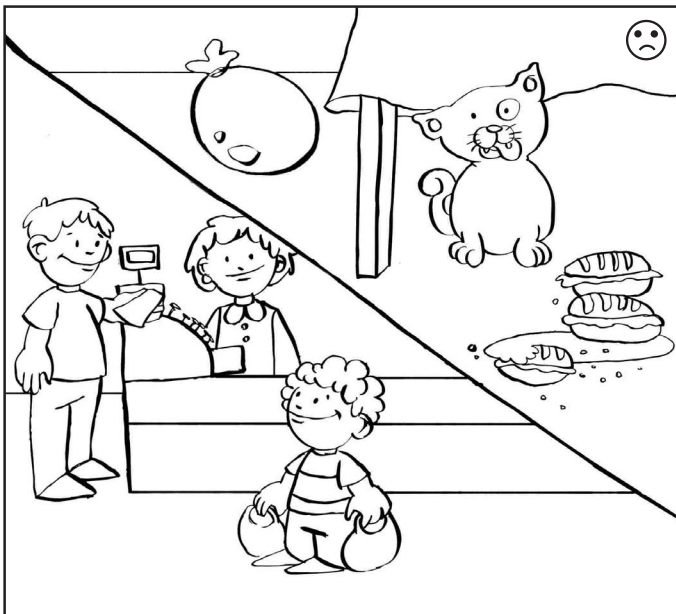
4 😊

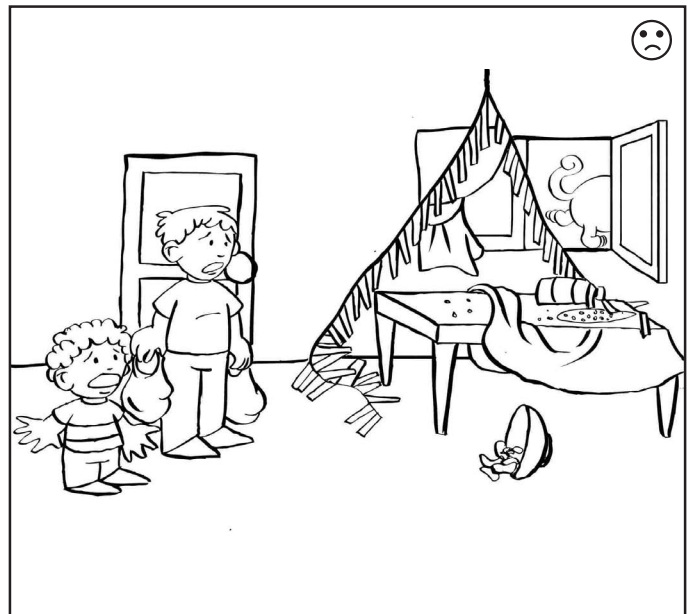
1

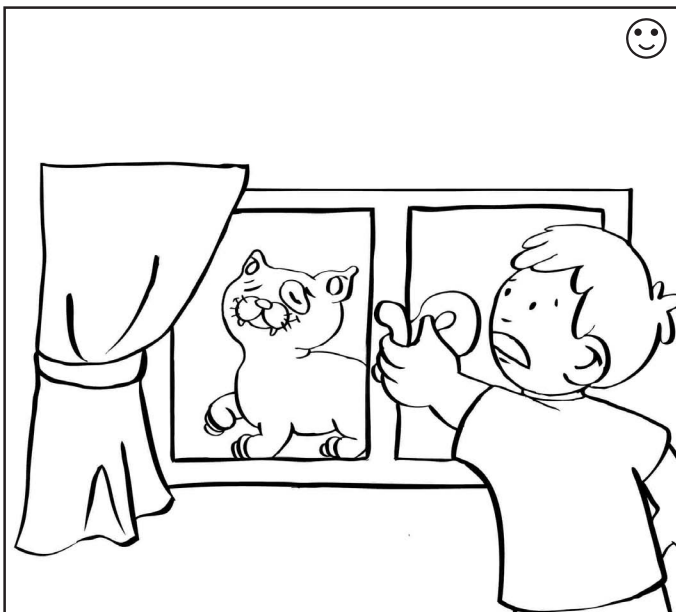
2

3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊